

Schriftlezing:

HANDELINGEN 16 : 25 - 31

PSALM 42 : 1 - 7

"WAAR ...? DAAR IS GOD!"

DOOR KLAAS DE BOER

Ja, waar is God? Nu, die dichter uit Psalm 42 had het maar moeilijk. Hij is, wat je noemt: heel ver van huis, ver van God, want wij ontmoeten hem in het Noorden van Israël. Heel ver weg bij de tempel vandaan. En nu zit hij daar bij de bronnen van de Jordaan, het grondgebied buiten Israël, waar nu de Libanon is gelegen. Daar zit hij.

Wie die dichter is? Dat weten wij niet. Dat valt niet nauwkeurig te zeggen. En hoe hij daar gekomen is, is ook niet duidelijk. Misschien wel gevluht of verbannen. Het is allemaal niet precies te zeggen. Alleen één ding valt op. Hij heeft heimwee...

Ik denk aan dat meisje dat op kamers ging. Ver van huis, lekker vrij. "Hartstikke gaaf," zei ze tegen me. "Hartstikke tof!" Totdat ze er eenmaal zat. Alles viel tegen. Ze kende niemand. En als je thuiskomt ben je op je kamertje helemaal alleen. En wat gebeurt er dan? Dan krijg je heimwee naar het ouderlijk huis. Dat kan je zomaar overvallen. En je zou wel weer terug willen.

En daar heeft die dichter nu last van. Hij zou graag terug willen naar Jeruzalem toen hij opging naar de tempel. Heimwee naar God en Zijn Huis. Ja, hij voelt zich daar in het Noorden als een vreemde eend in de bijt. Hij heeft verdriet en niemand kan hem helpen. En hij kan er met niemand over praten.

Dan zijn ze ook nog tegen hem begonnen met die vraag te stellen: "Waar is nu die God? Waar is nu die God waar je zo op vertrouwt? Waar is nu jouw God?" En dan denkt hij met nog meer verlangen terug naar toen hij nog thuis woonde bij God. Toen hij optrok met al die mensen op weg naar Jeruzalem, optrok naar de tempel om mee te zingen met dat machtige koor dat daar iedere keer aangetreden stond: het koor van de Korachieten die hun Psalmen zongen, de tempelzangers die zongen van Gods grote daden. En nu? Heimwee drijft hem voort. Dan hoort hij iedere keer weer die opmerking: "Waar is nou die God? Waar is Hij nu? Hij laat Zich niet zien. Hij laat je in de steek."

Dat is ook zo'n vraag die je vandaag heel vaak hoort. "Waar is nou God?" Hoe vaak wordt dat niet gevraagd: "God, waar ben Je nu?" Als je zo de wereld om je heen bekijkt, dingen in deze wereld die je een plaatsje moet geven: honger, overstromingen, aantijgingen, moord, doodslag, uitbuiting, haat en verwarring, al die rampen en onderdrukking... dan word je gevraagd als christen: "Waar is nu God?" Ja, waar is nu God? Die vraag werd me een keer gesteld toen een meisje haar moeder kwijtraakte. Heel jong gestorven. Waar is God? Waarom moest mijn moeder nu sterven?" En God leek zo ver weg.... Ze voelde zich zo eenzaam. Ze had heimwee naar haar moeder. Toen was ze naar een ouderling gegaan om een klein beetje steun te zoeken. En die man had het niet begrepen. Hij dacht haar te troosten en hij zei tegen haar: "God doet soms met een kromme stok een rechte slag."

Toen kwam ze bij mij aan tafel zitten. "Is mijn moeders dood nu een rechte slag van God?" Ik heb haar aangekeken en gezegd: "Nee, misschien is het wel een kromme stok."

Dan kun je die dichter van Psalm 42 begrijpen. Hij begreep het ook niet. Daar zat hij in het Noorden. "Waar is nou jouw God?" Dan denkt hij vol verlangen terug aan de tijden van weleer, aan de tijden van

toen. En nu? Nu lijkt God zo ver weg. Hij voelt zich verlaten en hij roept het uit: "Mijn hart smacht zo naar U. Waar bent U toch? Ik verlang naar thuis." Heimwee naar de tempel. Heimwee om samen met anderen te aanbidden. Waarom helpt God hem nu niet? Waar is God nu? Je zou het haast gaan nazeggen. Dan spreekt hij zichzelf ook nog moed in: "Hoop toch op God." Blijf maar hopen. En hij blijft bidden. Dan denkt hij terug aan die betere tijden van weleer. Maar hij voelt het niet zo. Waar is nu God?

Ja, ze erkennen het de mensen. Je voelt je moederziel alleen. En je ervaart Gods aanwezigheid niet, je voelt je verlaten. Geloof en hoop en aanvechting strijden tegen elkaar. Waar is God? Is dan je houvast dat je zingen gaat? Net zoals die dichter in Psalm 42? "Ik zal Zijn lof, zelfs in de nacht, zingen, daar ik Hem verwacht." Ga je dan zingen? Nee toch? Ga je dan in de nacht van je leven zingen, net zoals Paulus en Silas in de gevangenis? Soms laten dingen in het geloof zich beter zingen dan zeggen. Daarom zingen wij zo graag. En ik hoor nog zo die klanken op mij afkomen van Psalm 42. Een lied van vertrouwen. God is er ook voor jou. God is er ook voor hem.

Maar ja, al merk je het soms niet, het is een feit. Kijk dan maar naar Jeruzalem, kijk maar naar de tempel; dat is toch genade? Op dezelfde plaats werd Jezus geofferd aan het kruis. Dan mag je weten van het Lam, dat de zonde der wereld wegneemt. Maar dat wist onze dichter nog niet. Maar wij zingen ervan. Waar is God?

Ja, ze zat zo bij mij aan tafel, dat meisje. Toen hebben wij samen Psalm 42 gelezen. Wij hebben samen gebeden: "Hoop op God." En toen ze in de kerk zat, hebben wij het op haar verzoek ook gezongen. Ik zag haar zo zitten, maar ze zong niet mee. Dat kon ze misschien niet. Maar al die mensen om haar heen zongen voor haar. Het kwam uit hun hart: "Maar de Heer zal uitkomst geven." En dat is haar houvast geworden.

Ik hoop dat u dat verlangen mag kennen. Dat u de Here Jezus mag kennen. Misschien zit je hier ook wel in de kerk met een hart vol vragen, met een hart vol heimwee. En dan hoor je ook weer die vraag: "Waar is nu God?" Nu, God is er. Zeg het die dichter maar na: "Maar de Heer zal uitkomst geven." Waar is God? In je eenzaamheid? Ja, daar is God. Is God nu in die diensten van de Radiogemeente? Ja, daar is God. En is God nu op bergen en in dalen? Ja, daar is God. God is er als je op de toppen van je geloof leeft. Dan is God daar. Maar ook als je in het dal verkeert en je lied verstomt, dan is daar God.

Misschien voel je je een gevangene, een gevangene van jezelf. En gevangenen zijn er. Ik ken ze: mensen gevangen in de klauwen van verslaving: alcohol en drugs. Een kooi waar je niet uit kunt. Of mensen gevangen in de klauwen van de eenzaamheid. Je hoort er niet meer bij. Niemand kijkt meer naar je om. Je bent alleen. Dat kan. Misschien dat je zorgen hebt gehad over je gezondheid. Dan lijkt het wel alsof de hemel van koper is. En dan zit je soms echt gevangen in je eigen verdriet. Of misschien wel mensen die het geloof aan de kant gezet hebben. Gevangen in de klauwen van ongeloof. Misschien dat je wel zo met jezelf bezig bent dat je je afvraagt: wat wil God nu met mijn leven? Dan ben je een gevangene van jezelf.

Dat maken nu Paulus en Silas mee daar in die kerker in Filippi. Ze zijn vastgegrepen. Hun kleren zijn van het lijf gerukt. Ze zijn geboeid en met gegeselde ruggen zitten ze af te wachten wat er te gebeuren staat. Verschrikkelijke wonden! De diepste kerker! Echt letterlijk gevangen. In de put. En zo'n stuk geeft dan een stukje blijdschap. En je ontdekt dat daar toch een stukje troost in zit, dat in al die zorgen zelfs Paulus en Silas beslist geen halleluja hebben geroepen. Dat die Paulus en Silas bezig waren met hun eigen bestaan. Dan ontdek je dat het middernacht wordt in het leven van Paulus en Silas....

En dan? Gaan ze zingen. Ze zingen midden in de nacht lofliederen. Misschien hebben ze wel gezongen: "Maar de Heer zal uitkomst geven." Misschien moet het wel heel donker in je leven worden om te kunnen zingen, moet je moeder weggenomen worden, moet je het niet zien zitten. Dan moet je zingen: "Maar de Heer zal uitkomst geven...." En dan zie je het niet, tot God Zelf komt. Dan is daar God.

En Paulus en Silas gingen bidden. En ze baden: "God blijft voor je zorgen, goed is de Heer." Ja, je mag zelfs in de nood leren bidden. En je mag in je zorgen danken voor alles wat je hebt. Dan heb je soms nog handen tekort als je al die zegeningen ziet. Dat je gezond bent, dat je een huis boven je hoofd hebt, dat je eten mag, dat je een gezin hebt, dat je rust hebt. En dan kijk je naar de tv en dan denk je aan al die mensen die tot hun middel in het water lopen. En je gaat danken: "Dank U, Heer, dat ik danken kan." Paulus en Silas, nog niet bevrijd, maar ze zongen hun lofliederen onder verschrikkelijke omstandigheden.

Weet u wat er dan gebeurt? Dan wordt het in zo'n donkere kerker muis- en muisstil. En dat wordt het daar in Filippi. Dan gaan zelfs de gevangenen luisteren. En als de gevangenen gaan luisteren, dan is God bezig. Gevangen mensen luisteren niet naar preken. Nee, die gaan soms het ene oor in en het andere oor uit. Je kunt ze ook de kerk niet injagen.

Maar wat gebeurt er wel in uw eigen omgeving? Dat de burens naar je gaan luisteren en dat de burens op je gaan letten. "O ja, vanavond ging je zingen daar in Leiden-Oegstgeest in de Regenboogkerk. Wat heb je gezongen?" "Kom tot het feest." "Is het feest geweest?" Ja, de burens letten op u. Wat laat je na? Wat horen de mensen van je als je zegt: "Ik ben weer in de kerk geweest of ik heb de Bijbel gelezen."? En toch is dat het middel om God te vinden. Want in dat zingen, daar is God. In het praten met je burens, daar is God. In dat praten met je kinderen, daar is God.

En dan gebeuren er wonderen. Vraag het later maar aan Paulus en Silas. Dan gaat zelfs de gevangenis trillen. Dan gaan alle deuren open en vliegen alle boeien van de gevangenen los. God gaat aan het werk om mensen te bevrijden. Dat is wat! Niet alleen Paulus en Silas worden gered, nee, al die gevangenen. Zo is nu God! God is machtig om boeien los te maken. Dat is nu het wonder van het evangelie. Als de Here Jezus sterft, sterft Hij niet voor een paar mensen, nee, dan sterft Hij voor de zondesuld van alle mensen. Dan heeft Hij de duivel en de zonde overwonnen. Maar dat moet je wel geloven. En dan ontdek je: daar is nu God.

En nu wil God met jullie beginnen, beste mannen die zingen. Nu wil God met u beginnen, lieve mensen hier in de Regenboogkerk. En God wil door ons laten zien dat Hij er is in deze wereld. Daarom blijven zingen! Daarom, lieve mensen, door blijven gaan! Dan ga je zelfs zingen in de nacht. En hoe ga je nu zingen? Je gaat zingen als je dankbaar bent. Dan ga je tellen. En als je dankbaar bent, ga je uitdelen aan een ander. En dan ga je ook nog danken voor wat je ontvangen hebt. En je gaat 's morgens je broodtafel anders zien. Je gaat 's avonds je eten anders zien. Je gaat een telefoontje van je kinderen anders zien en je kijkt met andere ogen naar mensen. En je gaat zelf ook anders doen. Dat betekent dat je misschien binnenkomt in een ziekenkamer bij iemand die op je wacht. En dat kan, lieve mensen, een gebedsverhooring zijn. Dan kan een kaart die je zendt aan een zieke, bevrijding van eenzaamheid betekenen. En dat telefoongesprek dat je gaat houden, dat kan een hand op iemands schouder zijn. Misschien kan dat email-bericht uitzicht betekenen voor een gevangen mens. Dan ga je zingen.

Weet u wat er dan gebeurt? Dan gaan de mensen luisteren. En mensen gaan vragen: "Waarom doe je dat nu?" Dan vallen kettingen af en wordt u allemaal een kanaal van Gods liefde en Gods zegen in deze wereld. En dan wordt de Here Jezus verheerlijkt. En je ontdekt: mag ik - ik met mijn leven! - wat betekenen voor een ander? Ja, u zanger, door blijven zingen, troost voor een ander. En u, lieve mensen hier, doorgaan. En heb je het nog niet gedaan, begin er dan mee, want ze kijken, ze luisteren. Dan kun je een zegen zijn overal in deze wereld. Misschien kun je waar bloemetjes groeien een zegen zijn, maar ook tussen beton.

Dan ontdek je: waar is nu je God? God is heel dicht bij. God is hier. Waar is God? Daar is God: die kaart, dat omzien, dat kleine dingetje. Het zijn de kleine dingen die het doen. God is overal. We hebben het gezongen: "Op bergen en in dalen, ja, overal is God." En God wil u gebruiken, zodat mensen kunnen ervaren: waar is God? Daar is God in kleine dingen om je heen. Niet alleen op je bergen, en niet alleen in je dalen, overal is God. Dan mag je ervaren dat God je alles is. En wie steunt op Zijn ontferming, is nooit alleen. Want Hij draagt je door alle nood heen. Amen.